

Η σημασία του τώρα (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ Πεμπτουσία

Η έναρξη του Εκκλησιαστικού έτους την 1η Σεπτεμβρίου, κατά τη Ρωμαϊκή παράδοση, μας φέρνει, όπως και η πρώτη Ιανουαρίου, κατά το πολιτικό ημερολόγιο, στη σημασία του χρόνου της ζωής μας.

Τα χρόνια έρχονται και φεύγουν, κι εμείς ανυποψίαστοι ότι εμείς φεύγουμε. Η κάθε μέρα μας φέρνει, αναπόφευκτα, πιο κοντά στη δύση της ζωής μας σ' αυτό τον κόσμο και στην ανατολή του αιώνιου. Στην πραγματικότητα, η ύπαρξή μας συνεχίζει να υπάρχει και μετά το χωρισμό των δύο συστατικών της, της ψυχής και του σώματος.

Η συνειδητοποίηση της ύπαρξής μας, όπως και του κόσμου που μας περιβάλλει, ως φθαρτής και προορισμένης για την ανυπαρξία, το μηδέν, αναπόφευκτα προκαλεί κρίση, μελαγχολία, απόγνωση. Τελειώνει, σβήνει, γίνεται «μη υπάρχουσα»; Προς τι τότε ο πόνος, οι αποτυχίες, οι κάθε μορφής θάνατοι; Ή, προς τι η προσπάθεια για «ένα καλύτερο αύριο», για επιτυχία επαγγελματική, οικογενειακή, προσωπική;

Ο προβληματισμός δεν είναι αρκετός για να καταλήξει κανείς στην όντως ανάπαυση. Ούτε η ανάπαυση τού μέσα μας κόσμου έρχεται με διανοητικούς συλλογισμούς, αν και αυτοί έχουν τη σημασία τους. Χρειάζεται εμπειρία του «άλλου κόσμου» για να πιστέψεις στην ύπαρξή του. Είναι αναγκαία η προσωπική – ανέκφραστη – γνώση του ουρανού, για να δεχτείς ότι υπάρχει και αρχίζει από το νυν αιώνα.

Η ταλαιπωρία του νου και της καρδιάς, όταν βρισκόμαστε στους πρόποδες του μυστηρίου της ζωής και του θανάτου, δεν είναι πάντα αρνητικό. Όπως και η απιστία, η αμφιβολία, η άρνηση, μπορεί να είναι η αφετηρία της ουσιαστικής πίστης που «μετακινεί βουνά». Κανείς για κανένα δεν μπορεί να προδικάσει την πνευματική του πορεία. Το «τελώναι και πόρναι» που είπε ο Κύριος ότι «προάγουσιν υμάς εις την Βασιλείαν των ουρανών» είναι αλήθεια.

Ό, τι και να πούμε για τη σημασία των χρόνων της ζωής μας που μας δόθησαν ως δώρο του Ζωοδότη, όπως και για το θάνατο ως μετάβαση από το τώρα στο αιώνιο, από το φθαρτό στο άφθαρτο, δεν μπορούμε να πείσουμε, αν ο Κύριος της ζωής και του θανάτου δεν μιλήσει στην καρδιά του ανθρώπου.

Σημασία έχει να είμαστε αληθινοί και ειλικρινείς με την πραγματικότητα, αντιμετωπίζοντάς την κατά πρόσωπο, χωρίς στρουθοκαμηλισμούς και υποκρισία. Γιατί η πραγματικότητα μας λέει:

-Τα χρόνια της ζωής μας κάποτε, αργά η γρήγορα, θα τελειώσουν.

-Τώρα μπορούμε να γνωρίσουμε τον εαυτό μας και να διορθώσουμε τα «κακώς κείμενα».

-Τώρα μπορούμε ν' αγαπήσουμε το διπλανό μας και να τον αποδεχτούμε με τα εξογκώματα του χαρακτήρα του.

-Τώρα μπορούμε να γνωρίσουμε και να δούμε το Θεό «καθώς εστι», μέσα στην Εκκλησία Του και με τη συμπόρευση πνευματικού πατέρα.

Τότε η έναρξη μιας νέας χρονιάς θα μας θυμίζει την ευλογία των χρόνων της ζωής μας και θα ενεργοποιεί την επιθυμία και τη δύναμη να κάνουμε αυτό που μπορούμε, για να κάνει ο Θεός μας αυτό που αδυνατούμε.